

Džiaugsmą mes iš delno į delną (kaip gyvenimui jėgų) perduodame vienas kitam. O rankos visos tokios skirtingos: jaunos, stiprios, truputį pavargusios, švelnios, tvirtos, ryžtingos, senos, mažos, pajuodusios nuo purvų, šiurkščios, sužeistos, suskeldėjusios nuo darbų, drąsios su patirtim “kodėl ir vardan ko”...

Ir kažkas dalinasi savu gyvenimu riešukučiomis, tiesiog perduoda kitam savo gyvenimo sukaup tą dalį, (gyvenimas kitam gyvenimui) taip mes susitinkame...

Taip kažkas atneša galimybę numalšinti vilties ir tikėjimo ateitimi troškulį – šviesia, draugišką, galingą, ir būtinai-būtinai netolimą – ir tik tokią ateitį.

Kitas perduoda iš delno į delną kitam didžiulį džiaugsmą, turėdamas jį savy.

Kažkas perduoda iš rankų į rankas patį gyvenimą (visą), ir maitina iš rankos, kaip patį artimiausią ir labai-labai brangų, meilės ir rūpesčio išsiilgusį savą žmogų...

Tokios skirtingos, bet labai kiekvienam mums reikalingos mūsų rankos...

Gauta iš kažkieno rankų gerosios vilties paukštelė tarsi auga, pražįsta, gieda, nežiūrint į nieką, atgaivina viską aplinkui žvalumu ir neįtikėtinu įkvėpimu. Ir net pačioje juodžiausioje tamsoje ir gūdžių dienų migloje tai suskamba viltimi ir laukiamu pradžiugimu... Tarsi su pavasario ar vasaros ryto ramybe, ramia ir jaukia kito širdies ir gyvenimo dovanojama šiluma.

Mes perduodame tai tiesiog kaip iš delno į delną kitam.

Savu žodžiu, turima ramybe, apkabinimu net per atstumą, reikalingomis žiniomis, savalaikie išmintimi ir gyvenimo patirtimi, sava meile...

Tai nenutrūksta, – ši (kartu) gyvenimo grandinė. Įveikia neįmanomas ribas. Įsibrauna į negyvenimo dienas, nušvinta su kvietimu pradžiugti ir gyventi, šviečia dar ryškiau nei kažkada, dar stipriau, dar plačiau... Tarsi amžinybei...

Tos skirtingos rankos, veidai, gyvenimai... Jie dovanoja viens kitam save.

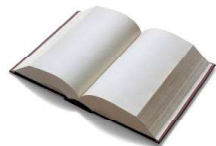
“Viešpatie Jėzau, atverk mums Raštų prasmę; uždek mūsų širdis, kai Tu mums kalbi.” (Plg. Lk 24, 32)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 2, 14. 22–28; Ps 15, 1–2a. 5. 7–11; 1 Pt 1, 17–21

Psalms atliepas

Viešpatie, Tu parodysi man taką, kuris į gyvenimą veda.

Evangelija pagal Luką (24, 13–35)

Štai tą (pirmąją savaitės) dieną du Jėzaus mokiniai keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius. Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisitartino pats Jėzus irėjo kartu. Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo. O Jėzus paklausė: „Apie ką kalbate eidami keliu?“ Tie nuliūdę sustojo.

Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė jam: „Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“ Jėzus paklausė: „O kas gi?“ Jie tarė jam: „Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai pareikalavo jam mirties bausmės ir atidavė jį nukryžiuoti. O mes tikėjomės, kad jis atpirksiąs Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. Be to, kai kurios mūsų šėkės moterys mums uždavė naujų rūpesčių. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo ir nerado jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios pasirodžiusius angelus, kurie sakę Jėzų esant gyvą. Kai kurie iš mūsų buvo nuėję pas kapą ir rado viską, kaip moterys sakė, bet jo paties nematė“.

Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbė pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!“ Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.

Jie prisitartino prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosį einąs toliau. Bet jie priverė jį pasilikti, prašydami: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...“ Tuomet jis užsuko pas juos. Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“

Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten rado susirinkusius Vienuoliką su savo draugais, kurie sakė: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui“. O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai jis laužė duoną.

Evangelijos komentaras:

Šis pasakojimas apie Emauso mokinius daug kalba tiems, kurie vis dar tebeklausia ir tebeabejoja Jėzaus prisikėlimu. Nes čia randame du bendraminčius, du nusivylusius mokinius, bėgančius kuo toliau nuo visko, kas „šiomis dienomis atsitiko“. Jie bėgo nuo savo nusivylimo, jie bėgo nuo savo praeities, kuri juos siejo su Jėzumi, norėdami ją užmiršti, nutraukti visus ryšius su ja. Jie tiesiog negalėjo pakelti minties apie tai, jog visos jų viltys žlugo. Jėzus nužudytas, ir tai reiškia, kad Jis – ne pasaulio išganytojas. „O mes tikėjomės, jog jis atpirksiąs Izraelį!“ – tai nepakeliamas mintis, nuo kurios norisi bėgti kuo toliau. Tačiau jiems nepavyksta pabėgti nuo to, kas dedasi jų širdyje. Nors jie tolsta kūnu, tačiau negali atitolti mintimis, negali liautis kalbėti apie visus ten įvykius dalykus.

Pasinėrę į save ir į savo sunkias mintis, mes nepastebim ir neatpažįstam Jėzaus, kuris eina kartu. Nepažįstam to, kuris lydi mus šituo vienišu ir keistu metu, ir kuris iš tiesų nori šią situaciją perkeisti į džiaugsmą ir gyvenimą. Keista – mes nuo Jo bandome atsitolinti, tačiau Jis lieka labai arti, nesilaiko atstumo.

Toks Dievo artumas žmonėms, ypač nusivylusiems ir sutrikusiems, yra pirmutinė patirtis, sutinkant Jį prisikėlusį. Ir tai nutinka netikėtai, visiškai nesitikint... Jis, Gyvasis, tiesiog ramiai prieina, ir (ne)pastebimai eina kartu... Iš to ir suprantame, kad Jis yra pasaulio keliuose, kad prieitų prie tų, kurie bėga nuo tikrovės, kurių širdys yra nerangios tikėti, kurie nenori šviesios dienos, pamėgę miglą. Viešpatie, pasilik su mumis, nes jau vakaras arti, ir kaip mes gyvensime be Tavęs savo abejonių naktį?

Kokia tikėjimo kelionės paslaptis?

Tikėjimo kelionės pradžia dažnam būna kupina pakilių emocijų, o kasdienybė nušvinta ryškiomis ir viltingomis spalvomis. Visgi, susidūrę su įvairiais pasaulio rūpesčiais, negandomis, nerimą keliančiais klausimais, kai kurie Dievu nusivilia ar liaujasi Jį tikėję.

O kodėl, praėjus ne vienam dešimtmečiui po susitikimo su Kristumi, meniškos sielos asmenybė Werneris Geischbergeris vis dar tiki amžinosiomis vertybėmis? „OM Arts“ organizacijos Vokietijoje vadovas, rašytojas, vertėjas, muzikantas, daugiau kaip 20 metų rengęs šlovinimą savo bendruomenėje, XFM radijo laidoje „Jaunimo kodas“ (vedėjos Gabrielė Krulytė ir Jūratė Kriščiūnaitė) dalijosi įžvalgomis apie tikėjimo kelią, patirtus sunkumus, kūrybą, atsidavimą Viešpačiui.

Kokia Jūsų įtikėjimo istorija?

Tiesą sakant, negaliu papasakoti labai dramatiško liudijimo – nesu iš tų, kurie buvo pražuvę ir staiga jiems nušvito tikėjimo perspektyva. Buvau paprastas, geras žmogus. Augau vietoje, kur senos katalikiškos tradicijos. Vaikystėje susižavėjau religija. Aš vienintelis šeimoje dalyvaudavau katalikų pamaldose, kol vienas draugas pasikvietė mane į Biblijos studijų grupelę. Tada nesupratau, kas tai yra – net skambėjo įtartinai. Buvau keturiolikos – draugui užsiminus, kad ten renkasi daug jaunų žmonių, prisidėjau prie šios grupės.

Tuo laiku mano mintys buvo susipynusios, aš supratau, kad yra vienas žmogus, galintis padėti man tvarkyti sumaištį galvoje. Tas asmuo – Jėzus. Pažinau Jį kaip tą, kuris gali nurodyti man kryptį, padėti nurimti. Mane sužavėjo Jo Tiesa, Žodis, todėl atidaviau Jam savo gyvenimą. Šlovinimas, malda, Dievo Žodžio klausymasis buvo galimybė su Juo susitikti. Mano atrasta tiesa išlaisvino mane nuo manęs paties, suteikė priklausymo Aukščiausiam jausmą. Tai įvyko 1980-aisiais. Nuo to laiko aš keliauju su Juo ir niekada nesigailėjau šio sprendimo.

Kaip supratote, kad Kristus yra Tiesa?

Prisiminus akimirką, kai prieš daugiau kaip 40 metų patikėjau savo gyvenimą Jėzui, iškyla kai kurios ilgi tol rašytos mintys. Tačiau, perskaitęs jas dabar, nesuprantu nė žodžio. Anuomet jaučiausi sumišęs, nuolat mąščiau apie skirtingus to, kas gali nutikti, variantus. Manau, kad į šį klausimą dabar galiu atsakyti vienu žodžiu – aiškus. Perskaitęs Bibliją aiškiai supratau, kas yra Kūrėjas, kam skirtas laikas šioje žemėje. Skaitant Šventąjį Raštą, atsakymai į šiuos klausimus man skleidėsi be prieštaravimų.

Vėliau perpratau, kad tai ir reiškia atiduoti savo gyvenimą kitam – Jėzui. Tuo metu man kilusių maištą bandžiau išspręsti savo jėgomis. Tarsi apsimėčiau, kad esu toks protingas, jog savo problemas galiu sutvarkyti pats vienas. Atradau, kad Jėzus siūlo aiškų ir nuoseklų planą – kokio pats nesugebėčiau numatyti. Tačiau į pagrindinius klausimus radęs aiškų atsakymą per Jėzų Kristų, nenustojau galvoti apie savo ir visuomenės problemas. Dievas suteikė mums protą, todėl turime mąstyti. Visgi tai, kas aš esu, suvokiau skaitydamas Jėzaus žodžius. Pasirodo, iki tol buvau per daug išdidus priimti, kad Jo duodamas atsakymas yra skirtas man. Supratau, kad būti sudėtingam yra lengva, o paprastam – sudėtinga.

Kas per savo tikėjimo kelionę Jums padėjo išsaugoti atsidavimą Kristui, norą Jam tarnauti?

Supratau, kad krikščionybė apima labai gražių dalykų. Kai suvoki, kad Jis yra Tas, kurį gali patirti kaip gyvąjį Dievą, nenori šios patirties paleisti. Būdamas muzikantu galiu tai palyginti su gitarra: išbandęs geriausią, kitomis groti nebe norėčiau. Susitikimas su Tuo, kuris yra, pamaitina mano sielą ir dvasią. Dar vienas būdas patirti Dievą – per savo protą. Supratimas, kad Jėzus – vienintelis Viešpats, klausymasis to, ką Jis sako, yra geriausias priešnuodis kaltės ir atmetimo jausmams.

Minėti patyrimai man visada padėjo likti arti Kristaus. Vis dėlto tai, kad šiandien tebesu su Juo, yra visiška malonė. Kaip krikščionis, patyriau nusivylimų, sielvartų ir sunkumų. Jaučiausi

Ketvirtasis Velykų sekmadienis

Ateinantį sekmadienį, švęsdami ketvirtąjį Velykų sekmadienį, minėsime Pasaulinę gyvybės dieną, taip pat ir Pasaulinę maldos už dvasinius pasaulimus dieną.

Eucharistijos šventime bei savo kasdieninėje minties maldoje prisiminkime vis tuos, kurie nori būti sveiki, gyventi, gimti, pasveikti... Nepamirškime ir visų tų, kurie padeda mums pasveikti, būti gyvais dvasiškai ir fiziškai. Jų pagalbos mes visi esame reikalingi... Tad palaikykime juos jų pašaukime ir tarnystėje dėl mūsų!

nisuvylęs Dievu, tačiau supratau, kad Jis, kaip asmuo, niekada manęs nenuvylė. Veikiau buvau nuviltas žmonių, visuomenės ar Bažnyčios priimtų sprendimų. Tai buvo sunkios patirtys, sukėlusios man skaudžių išgyvenimų, o ne paties Dievo veikimas. Ilgainiui suvokiau, kad kai kuriuos įvykius Jis leido, bet visada buvo kartu ir manęs neapleido. Tai parodė, kad Jo meilė yra tikra, Dievas – patikimas ir toks išliks iki mano gyvenimo pabaigos.

Kaip atsiradote ten, kur esate dabar?

Svarstydamas šį klausimą, prisimenu frazę: „Nepaniekink mažų pradžių.“ Supratau, kad daugybė dalykų, kuriuos per gyvenimą dariau, klostosi vienas ant kito, lyg plytos statant namą. Būdamas jaunas, aš pradėjau kurti ir rašyti muziką, vėliau pasirinkau darbą pagal lankstų grafiką ir galėjau suderinti šlovinimą su savo kasdiene veikla. Mano tarnystės pamatas – meilė Jėzui. Puikiai suprasdamas meną, ėmiau kviešti menininkus į Kristaus šlovinimą bažnyčioje. Mes šlovinome Dievą atvirai, laisvai, su galimybe piešti, tapyti, rengti spektaklius bažnyčioje.

Šiai tarnystei pasibaigus po 25 metų, Billas Drake'as iš „OM Arts“ organizacijos mane pakvietė įsitikinti, ar galėčiau tarnauti skelbiant Evangeliją per menus Vokietijoje. Pradėjęs tai, atradau, kad ši veikla yra kitokia išraiška to, ką dariau tarnaudamas bendruomenei. Šlovinimas liko mano širdyje, aš dirbu su menininkais ir organizuoju įvairius renginius, kaip kadaise dariau savo bažnyčioje. Dievas šitaip išmintingai paruošė mane dabartiniam etapui. Tad, jei dabar darai ką nors nors nelabai reikšmingo ar neturi vizijos, daryk tai, ką darai dabar, nes galbūt tai tave ruošia ateičiai.

Kaip šiandien regite savo misiją?

Trokštu pasiekti, paliesti žmones su Jėzaus žinia per skirtingas kūrybos formas. Tačiau mūsų tikėjimas nėra produktas, kurį mes parduodame per meną. Žmonės, kuriems norime skelbti Evangeliją, pirmiausia turi mums rūpėti. Žmonėms reikia priimti Jėzų, bet pirmiausia jie turi būti mūsų – krikščionių – mylimi. Man taip pat svarbu numatyti tolesnius šlovinimo būdus. Kyla abejonių dėl to, kaip tai praktikuojama Vakarų kultūroje. Atrodo, kad nuolat sekama tam tikru standartu ir bandoma jį atitikti. O išties juk yra tiek daug skirtingų būdų garbinti Viešpatį!

Nors per meno projektus siekiu laimėti netikinčiųjų širdis, man svarbu išlikti autentišku menininku. Kiti gali mane laikyti religingu, pakvaišusiu vyruku, tačiau rinktis su manimi dirbti dėl to, kad esu geras menininkas.

XFM radijas

AA

VILKAVIŠKIO VYSKUPIJOS
VAIKŲ IR JAUNIMO VASAROS STovyklą

**NULIPK
NUO SOFOS**
— AD ALTUM —

10–17 m. jaunimui

Nemunaicio stovykla
Vytauto g. 33, Nemunaitis, Alytus r.

Birželio 28 – Liepos 5 d.

Registracija

+370 671 88763

jaunimo.vvj@gmail.com

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430.

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.